
KONIUSZCZEK (2) *sb m*

o jasne.

[*sg A koniuszczek.*] ◊ *pl N koniuszczki (1).* ◊ *A koniuszczki (1).*

Sł stp, Cn brak, Linde XVI i XVIII w. s.v. koniuszek.

Dem. od „koniec” ‘czubek’ (2) :

[*Wyrażenie: »koniuszczek palca«: Nie śmiał prosić áby omoczył wżytek pálec/ iedno tylko prosi áby omoczył koniufzczek pálcá w wodźie WujPos 1584/279 (Linde).]*

a. *O roślinach; może odnóżka, może też meszek pokrywający liście i łodygi (2) : Fibrae arborum vel stirpium, Máłe odnośzki álbo włochacinki ná drzewiéch. Item in foliis et herbis, Koniufzczki y włochaćinki/ etć. Mącz 125c.*

Zwrot: »w koniuszczki rość« (1): In angulos exire dicuntur folia, Wkoniufzczki róść. Mącz 105a.

Cf 1. KONIUSZEK

ZCh